

med Bortførelsen, ligesom Hensigten jo endog kan være den, at indgaae Egtteftab, er det naturligt, at Sagens Bortfalden, foruden af Egtteftabs Indgaaelse, tillige betinges af Forældres eller Bærges Samtykke. — Ogsaa i § 171 har man, troet, at et billigt Hensyn til den krænkede Families, og selve det forførte Pigebarns Interesser taler afgjørende for at lade det beroe paa Forældres eller Bærgers Forlangende; om Tiltale skal finde Sted; at der her ikke kan blive Spørgsmaal om at opstille Egtteftabs Indgaaelse som Betingelse for Sagens Bortfalden, forstaaer sig af sig selv.

I de ovenfor omtalte §§ 158—167, 170 og 171, hvor særegne Forhold, Misbrug af den personlige Stilling, Vold osv., give Usædeligheden eller Udsagtigheden den forbryderiske Charakter, er det bestandig forudsat, at Samleie (eller, forsaavidt Forsøgsstraf skulde komme til Anvendelse, ialtsald Attentat derpaa) har fundet Sted. Det kan imidlertid neppe bestrides, at hine kvalificerende Momenter ogsaa maae gjøre det til en Forbrydelse, under tilsvarende Forudsætninger at søge Tilfredsstillelse for den sandfælige Lyst paa anden Maade end ved Samleie, naar det udviste Forhold dog maa karakteriseres som utungtig eller uteerligt, og man har derfor i Udkastets § 173 foreslaaet en særegen Straffebestemmelse desangaaende. Saadant uteerligt Forhold kan imidlertid fremtræde under saa forskellige Former og i sit Væsen være af saa forskjellig Art, ogsaa med Hensyn til det Krænkende for den Paagjældende, at det ikke vel lader sig gjøre at binde Straffen indenfor bestemte Grændser; Udkastets § 173 indskrænker sig derfor til at sige, at en forholds mæssig (o: efter Hensyn til den Straffebestemmelse, hvis Analogi ligger nærmest, afpasset) mindre Straf bliver at anvende.

For Omgjængelse imod Naturen, hvorfor D. L.'s 6—13—15 foreskriver Straf af Vaal og Brand, har man, væsentlig i Lighed med den norske Straffelovs Kap. 18 § 21, troet passende at kunne fastsætte Straffen i Almindelighed til Forbedringshuusarbejde, hvorved man iøvrigt ogsaa holder sig i Overensstemmelse med de Regler, der i de senere Aar synes at have gjort sig gjældende ved de ad Benaad-

ningsveien. flete Formildelser af de for den omhandlede Forbrydelse, eller Forsøg derpaa, idømte Straffe. Ved Affattelsen af Udkastets § 174 har man ikke anseet det nødvendigt, saaledes som det bl. A. er skeet i den preussiske Straffelov § 143, nærmere, at betegne de forskjellige Maader (med Personer af det samme eller af det andet Køn eller med Dyr), hvorpaa den unaturlige Velslyt kan finde Sted. Eiheller har man fundet det rigtigt i Straffeloven at optage Noget om, at det Dyr, hvormed Forbrydelsen er udøvet, skal bræbes, da dette, forsaavidt det antages at burde skee — i hvilket Tilfælde Forbryderen og subsidiairt det Offentlige maa blive pligtig til at give Dyrets Eier Erstatning —, synes at maatte være Gjenstand for administrativ Foranstaltning.

Der er vel i Kommissionen blevet opfattet det Spørgsmaal, om der overhovedet maatte være tilstrækkelig Anledning til at optage en Straffebestemmelse svarende til D. L.'s 6—13—3, jfr. Bl. 12 Juni 1827, men man har dog meent, at dette af Hensyn til den almindelige Sædelighedsfølelse og Agtelse for Egtteftabets Hellighed ikke burde unblades. Angaaende Affattelsen af en saadan Bestemmelse, see Udkastets § 175, har der under Kommissionsforhandlingerne, især paa et tidligere Stadium, tilveels gjort sig forskellige Meninger gjældende, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det egentlig er, der bør karakterisere den paagjældende Forbrydelse, og hvilken Stilling i Henseende til Afgjørelsen heraf der bør tillægges henholdsvis Dyrigheden og Domstolene. Man er imidlertid kommen til det Resultat, at det, der maa ansees at udgjøre det Strafbare, er selve det forargelige Samliv, dog saaledes, at Straffemagtens Indskriden betinges af, at de Paagjældende have ladet en forudgaaende Advarsel om, at ophøre dermed være uændset. Medens denne Advarsel maa gives dem af Dyrigheden, er det derimod formeentlig i sin Orden, at Domstolene maae afgjøre, om det, ved Tilfidesættelsen af en saadan Advarsel kvalificerede, forargelige Samliv, og dermed det egentlig forbryderiske Forhold, virkelig har fundet Sted. Noget uovervindelig Vanskelighed kan neppe siges at frembyde sig for Domstolene i denne Henseende, og ligesaa lidt